

JURAMAX

КРАЇНА ТВОРЧОСТІ

Інтерв'ю з

**Надією
Амброз'як**
ст.6

Майстер-клас

**Як зробити
мак для
обруча?**
ст.20

Картини

**Дмитро
Чернишов**
ст.40

Фотограф

**Віталій
Атаманюк**
ст.12

Головний редактор:

Юрій Бардич
Леся Гринько

Літературний редактор:

Леся Гринько

Верстка:

Юрій Бардич

Редколегія:

Оля Гіряк
Аня Тарасенко
Ігор Кордис
Ірина Плешкова
Вадим Михайлюк
Оксана Луцук

Дизайн титульної сторінки:

Юрій Бардич

Зображення на обкладинці:

фотографія
автор: Лідія Федербуш
модель: Любов Сергієва
візажист: Валерія Кузьміна

Випуск:

№6, Січень 2016

Увага!

При передруках посилання на журнал "Країна творчості JURAMAX" обов'язкове. Редакція залишає за собою право скорочувати, редагувати статті, не завжди поділяє думки дописувачів, не несе відповідальності за достовірність інформації.

Наші контакти:**Телефон:**

+3869918260727

E-mail:

support@juramax.com
iurii_bardych@hotmail.com

Web:

www.juramax.com

Facebook:**офіційна сторінка:**

www.facebook.com/juramax.news

ВСТУПНЕ СЛОВО

Дорогі читачі журналу!

Ми дуже раді, що завдяки вам наш проект розвивається, збагачується та об'єднує дедалі більше всесторонньо обдарованих митців, творчість яких робить цей журнал яскравим і унікальним.

У цьому випуску можна буде почитати продовження статті для художників про види олівців та поради для письменників, - як створити головного героя для свого роману чи оповідання. Дуже цікавим для всіх, хто займається рукоділлям, буде інтерв'ю з Надією Амброз'як, керамічні прикраси якої доповнюють образи колекцій відомих дизайнерів. А наш майстер-клас навчить вас виготовляти маки для українського вінка. Крім вже звичних рубрик, є також новинка - публікуються роботи переможців трьох конкурсів, які відбувалися на нашому сайті. І, як завжди, багато ефектних і різноманітних робіт наших авторів.

Запрошуємо вас долучитися до **Країни творчості JURAMAX**, яка завжди відкрита для всіх креативних людей. ■

З найкращими побажаннями,
команда JURAMAX

ЗМІСТ

Вступне слово	2
■ Конкурс “Фотографія води”, автор Маріана Лович	4
■ Інтерв’ю з Надією Амброзьяк	6
■ Artpedia. Макрозйомка. Квілінг	11
Віталій Атаманюк. Фотографія	12
■ Рубрика “Що почитати”, автор Ігор Кордис	14
■ Рубрика “Що подивитися”, автор Оля Гіряк	15
■ Стаття “Олівці - що це і з чим його їдять?”, автор Ірина Плешкова	16
■ Майстер-клас “Як зробити мак для обруча”, автор Світлана Вдовіченко	20
■ Конкурс “В очікуванні Різдва”, автор Тетяна Іосава	24
■ Конкурс “Осіння тавторграма”, автор Олександра Підгорна	25
Олександр Сінельніков. Комп’ютерна графіка	26
Ярина Смирнова. Поезія	29
■ Стаття “Будь живим або створюємо свого головного героя”, автор Ігор Кордис	30
■ Рубрика “Цікаві факти”, автор Оксана Луцюк	33
Лідія Федербуш. Фотографія	34
Олена Паламарчук. Рукоділля	36
Дмитро Чернишов. Картини	40
■ Рубрика “Що послухати”, автор Вадим Михайлюк	43
■ Стаття “Кулінарні особливості Святого вечора”, автор Леся Гринько	44

Маріана Лович

Україна, Львів

Barbaryska #1605

вік: 29

професія: журналіст, фотограф

Добре інформований оптиміст: сподіваюся на краще, але завжди готова до форс-мажору. Люблю експериментувати і не люблю планувати життя. Вмію слухати, говорити та складати до купи пазлики вилонених з реальності висновків. Значну частину життя хочу присвятити великій подорожі "світ за очі". Наразі "вирую" це бажання до повного зміцнення, щоб одного дня просто вирушити вперед ⇒ ■

Роботи з конкурсу “Фотографія води”

Паморозь

Утворюється, коли пара, яка знаходиться в повітрі, переходить з газоподібного в твердий стан, тобто, в повітрі вона конденсується, і утворюються крапельки води. Ці крапельки при русі повітряних мас стикаються з різними охолодженими об'єктами, осідають на поверхнях, які більш холодні в

порівнянні з температурою повітря. Чим нижча температура, тим ніжнішою і мереживнішою буває паморозь. Особливою красою відзначається кристалічна паморозь, яка найчастіше буває у вигляді малюнків, подібних на віяло або пальмове листя. ■

Фотоапарат: Canon 600D

Надія Амброзяк

дизайнер прикрас

«Потрібно робити те, що любиш і обов'язково досягнеш успіху»

Напевно в багатьох цікавило, чи може рудоділля бути повноцінною професією? На це запитання може відповісти Надія Амброзяк з Івано-Франківська, яка займається виготовленням керамічних прикрас. Глина, такий простий матеріал, у її вмілих руках може перетворитися на вишукане кольє, етно-сережки або оригінальний браслет.

Розкажіть трохи про себе. Коли Ви зрозуміли, що хочете займатися саме керамікою? Як це сталося?

Ще з дитинства мала нахил до творчості, ходила на гуртки малювання, бісероплетіння, в танцювальний і театральний. Багато малювала, малювала все: природу, людей, персонажів із мультфільмів, флору. В підлітковому віці робила ікебани із засушених рослин, корінців і камінців. Закінчивши школу, вирішила, що хочу стати дизайнером і вийшло так, що потрапила на декоративно-прикладне мистецтво.

Так поступивши до Івано-Франківського інституту Мистецтв від Прикарпатського університету, здобула професію художника-дизайнера декоративно-прикладного мистецтва, спеціаліст по кераміці. Кераміку я вибрала, довго не думаючи, бо потрібно було швидко визначитися із спеціалізацією, але ніколи до того не працюючи з глиною, подумала, що можливо це буде щось цікаве, ось так і вибрала. Мій перший виріб з глини – це керамічне кашпо (ємність, в яку кладеться горщик з рослиною), виготовляла його з величезною цікавістю і захопленням. Вперше, як почала створювати з глини форму, відразу сподобався процес виготовлення, а результат мене приємно вразив і здивував, бо неочікувано для себе я створила щось дуже цікаве і оригінальне. Коли я побачила, яким гарним вийшов виріб, це дало стимул і натхнення в подальшій роботі з глиною.

Ceramics N.

На рахунок навчання – чи сприяло воно вашому зростанню як професіонала? Чи, можливо, достатньо мати талант і чуття до краси та бути самоучкою?

Так, навчання дуже сприяло моєму зростанню як професіонала. Воно дало базові знання про керамічне ремесло, історію, технічне виконання. Звісно, великий плюс, коли людина є талановитою, має бажання працювати в цій сфері, розвиватись і самовдосконалюватись, це вплине на подальший розвиток її як спеціаліста і майстра.

Ваші творіння такі різні, але в них відразу видно власний стиль, «почерк» одного автора. Звідки черпаєте ідеї для орнаментів? Вперше сівши ліпити прикраси, хотілось робити різні види і форми, ідей було просто «море»: рослини, якісь стилізовані орнаменти,

фактури, розпис, хотілось спробувати все, цікаво було, як той чи інший задум буде виглядати, втілений вже у виріб. Звісно, на початках робила помилки, поступово вдосконалювалась. Дотепер люблю експериментувати і стараюсь кожен раз придумати щось цікаве і оригінальне, таке, що ще ніхто не робив. Надиhaюсь в основному стилем «бохо», який для мене є близьким, легким і етнічним, частково недбалим і безтурботним. Прикраси з пір'ям дуже підходять до цього стилю, дуже люблю сама носити такі вироби. Джерелами натхнення є інтернет, природа, роботи інших майстрів, деколи ідея сама приходить в голову. Люблю замальовувати ескізи, це дуже розвиває і дає поштовх до нових ідей. Багато імпровізую, навіть можна сказати, практично весь час, по власних ескізах роблю прикраси, але

Ceramics N.

не так часто.

Якими інструментами користуєтеся для виготовлення прикрас? Чи є у Вас власна майстерня?

Інструменти для глини, якими користуюсь, називаються петельки. Це дерев'яна ручка із зігнутих у певній формі дротиком на кінці. Також є ніж, яким вирізаю форми, керамічні штампи власного виробництва, якими витискаю орнаменти і багато інших підручних домашніх штуків, з якими зручно працювати. Майстерні ще власної не маю, та й для роботи над прикрасами не так вже й вона необхідна, достатньо невеличкого стола, кусочка глини, інструментів і, звісно, обов'язково піч для кераміки.

Ви самі займаєтеся і дизайном, і виготовленням, і реалізацією виробів. Як вдається все це поєднувати? Вам хтось допомагає в цьому?

Це все просто і нескладно, якщо присвятити себе одній справі і не відволікатись на іншу роботу. Я сама повністю займаюсь виготовлен-

ням і реалізацією прикрас. Шукаю сайти і магазини, де можу продавати вироби і реалізую вироби із своїх власних сторінок.

Як сприймають у сім'ї Ваше захоплення? Не доводилось чути, що це несерйозно?

Спочатку мої батьки до моєї справи віднеслись скептично, звісно, прямо нічого не говорили, але це було помітно. З часом, коли я розповіла про свої невеличкі досягнення, вони почали сприймати моє захоплення серйозніше. А от мій чоловік завжди у всьому мене підтримував і підтримує, це дуже приємно і дає стимул до роботи.

Наскільки я знаю, Ваша улюблена справа стала для Вас джерелом заробітку. Як вдалося перетворити хобі в роботу? Чи є в цьому мінуси, наприклад, рутинна робота чи постійний пошук замовників?

Я близько року наліплювала різних прикрас і давала під реалізацію в магазини, та заробіток був невеликий. Зареєструвавшись в соцмережах, почала там викладати свої роботи, ідесь через рік люди почали звертати увагу на ви-

роби і робити перші замовлення, і так поступово почало розширюватись коло клієнтів. Мінусів, як таких, немає, мені тільки в «кайф» сидіти і ліпити. Інколи трошки набридає повторювати вже не перший раз якусь прикрасу, а от коли є індивідуальні замовлення, це дуже цікаво. Але все ж таки найбільше до душі робити по власних ідеях. А ще зовсім недавно почала співпрацювати з відомими українськими дизайнерами Любов'ю Черніковою та Тетяною Зубкович. Виготовила партію сережок з гуцульським орнаментом і пір'ям, вийшли дуже колоритні і яскраві прикраси, які стануть гарним доповненням до колекції Чернікової. Для Тетяни Зубкович роблю керамічні елементи на аксесуари. Така робота мені подобається, цікаво обговорювати з дизайнерами деталі колекції, як це все має виглядати, і, тим

більше, бачити результат роботи на подіумі.

Вироби з глини виглядають такими делікатними, здається, один раз впустиш з рук, і збирай уламки. Який потрібен догляд за ними?

Прикраси виглядають делікатними, тому що я стараюсь їх робити максимально зручними і легкими. Кераміка – крихкий матеріал, і якщо впаде на тверду поверхню (бетон, плитку) є ймовірність, що відколеться частина. Вироби води не бояться, можна мочити їх, оскільки поверхня пориста, то волога випарується. І бажано часто руками не торкатись, бо шкіра має жир, який потім з часом просочується у виріб і його краї можуть трохи потемніти.

Багато хто займається рукоділлям, але для більшості це просто улюблене заняття, коли є вільний час. Що б Ви порадили тим, які хочуть займатися рукоділлям серйозно?

Якщо людина любить свою справу, то нехай

Ceramics N.

обов'язково нею займається, потрібно робити те, що любиш і обов'язково досягнеш успіху.

Які плани на майбутнє? Чого хотілось би досягнути? Чи є в цій справі хтось, на кого хочеться рівнятися?

В майбутньому мрію про свою невеличку крамничку і власну майстерню, в якій буду проводити багато свого часу, втілюючи найрізноманітніші ідеї, ну і хотілось би здобути визнання як дизайнер прикрас. Стараюсь бути оригінальною і не шукаю кумирів.

Інтерв'ю провела Леся Гринько

Надія Амброзьяк. Офіційна сторінка у Facebook:
<https://www.facebook.com/nadia.ambroziak>

Чернікова Любов. Офіційний сайт:
<http://chernikova.com.ua>

Ceramics N.

Макрозйомка

це складний, але дуже цікавий жанр фотографії, яка дає широкий простір для творчості та дозволяє нам побачити те, що ми не помічаємо в звичайному житті, переміститися у дивовижний світ комах і квітів. Під терміном макро розуміють фотографію, яка, будучи роздрукованою у стандартному розмірі 102х152мм, зображує предмети в реальному масштабі (1:1) або більшими, навіть 20:1. Макрофотографія, зроблена при дуже великому збільшенні, дозволяє розглядати на знімку навіть невидимі неозброєним оком деталі. ■

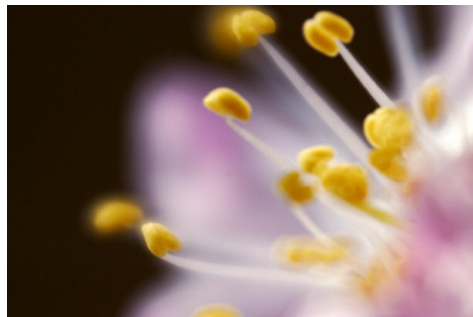

Фото:
Грина Плешкова
#4220

Ілюстрація:
Валентина Фірсова
#13686

Квілінг (англ. Quilling - рюш). Походить від слова quill - пташине перо, гофрування, паперокручення. Це мистецтво виготовлення плоских або об'ємних композицій зі скручених у спіралі смужок паперу. Техніка квілінгу дозволяє створювати надзвичайно красиві квіткові декорації, рамочки для фото, вази, панно та багато інших декоративних елементів та прикрас. ■

Віталій Атаманюк

Україна, Чернівці

Vitergir #1577

вік: 23

професія: фотограф

Займаюсь фаср-шоу, фотографією.
Із літератури та фільмів люблю такі жанри: трилери,
фентезі, історичні та кіберпанк. ■

Полонина

Панорама з 12 фото

Фотоапарат: Nikon D80, об'єктив Nikkor 18-200 AF

Місце: хребет Кукул

31.12.2014

#13390

Бребенескул

Панорама з 20 фото

Фотоапарат: Nikon D80, об'єктив Nikkor 18-200 AF

Місце: Черногірський хребет, озеро Бребенескул

09.05.2013

#13456

Бребенескул найбільш високогірне озеро України (1801м над рівнем моря), гідрологічна пам'ятка природи місцевого значення. Воно знаходиться у Рахівському районі Закарпатської області в котловині біля однойменної гори Бребенескул та має льодовикове походження. Через особливості клімату та рельєфу навіть у травні біля озера може лежати сніг. ■

Ентоні Дорр «Все те незриме світло»

Страшно, коли падають бомби, коли кричать люди, страшно, коли приходить війна. В какофонії звуків і страждань навіть здоровим важко сприймати реальність. А як це сприймати, коли ти сліпий? Як вижити в суцільній темряві, коли навколо вирує смерть і хаос? Як можна захистити себе і своїх рідних? Чи прийде світло, що тонким лезом розсіче цю ніч навколо і принесе тепло та любов? Відповіді там, під обкладинкою цієї неймовірної книги. Там на вас чекає сліпа французька дівчинка Марі-Лор та німецький хлопчик Вернер. Ви дізнаєтесь, як можна бути сліпим духовно, наче малий засліплений пропагандою Вернер, і як можна бути сліпим фізично, як Марі-Лор. На собі ви відчуєте, як ці дві протилежні особи знаходять в собі спільне, як йдуть крізь жах і кров Другої Світової війни. Як вони

повільно, але впевнено лікують одне одного. І як незриме і ніжне світло може зруйнувати непроглядну темряву — духовну і фізичну. ■

Що почитати

фото: www.bookclub.ua

Макс Кідрук «Небратні»

Хто вони нам? Брати, вороги чи вдало придуманий політтехнологами фейк, і між нами немає ніякого зв'язку? Що приносить нам цей «братній» народ протягом історії? Всі брехливі угоди, договори і клятви пішли прахом, щойно наша держава втратила свою силу. Чому цей «братський» народ не гребував грабунками своїх «кривних»? Чому з цього боку була лише зрада і брехня? Саме на ці питання і старається відповісти молодий український письменник Макс Кідрук у своїй першій публіцистичній книзі «Небратні». Чітко препаруючи відносини двох народів, він старається знайти чіткий критерій визначення, чи варто нас називати братами чи все ж ні. В чіткій та іронічній формі він скрупульозно досліджує відносини двох народів, різних як за звичаями, так і за культурою, та навіть походженням. Книга варта для прочитання тим, хто хоче добратися до правди в цих складних перипетіях. І Макс майстерно в цьому допомагає. ■

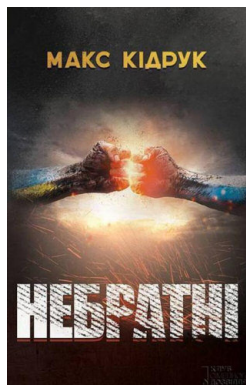

фото: espreso.tv

Ігор Кордис

Україна, Самбір, Львівська область

Лівша/Southpaw (2015)

фото: inandaround.com

Біллі Хоуп – легенда боксу, незмінний чемпіон у напівважкій категорії за версією всіх авторитетних асоціацій. Виріс у притулку, там познайомився з дівчинкою, яка пізніше стала його дружиною, і всього добився сам. Зараз Хоупу вже 42, йому стає все важче перемагати у поєдинках. Його дружина Морін благає боксера подумати про їхню дочку Лейлу, взяти перерву, відновитися і залишити ринг. Головний герой і сам розуміє, що йому вже не двадцять, але впертість, гордість і темпераментний характер заважають йому просто красиво піти. Незмінний промоутер вмовляє його на нову угоду, та й молодий перспективний боксер не упускає можливості зачепити Біллі, щоб викликати його на бій. І ось на одному з благодушних вечорів стається неприємний інцидент, внаслідок якого вбивають Морін, його дружину. З цього моменту щасливе життя боксера почало руйнуватися. Як можна це виправити? Що може зробити людина, яка вміє тільки махати кулаками? Динамічність, емоційність та зворушливість – все це у спортивній драмі «Лівша». ■

Невидима сторона/The Blind Side (2009)

Воснову фільму покладена книга Майкла Льюїса «The Blind Side: Evolution of the Game», в якій розповідається про життєву історію перспективного футболіста Майкла Оера. Історія зачіпає проблеми безкорисливості та благородності, любові та дружби, успіху та щастя, толерантності та поваги до оточуючих. Великий Майк – так називали цього хлопця. Його мати була наркоманкою, вже у семирічному віці хлопчик залишився сам. Восени він ходив у футболці, постійно був у пошуках місця, де можна переночувати, його середній бал у школі дорівнював нулю. Але все кардинально змінюється, коли на горизонті з'являється сім'я Туї, яка кидає виклик оточуючому суспільству, їх не хвилює те, про що говорять і обговорюють. Вони розуміють і підтримують нового друга, допомагають йому знайти себе і в кінцевому результаті приймають його до себе. Цей фільм показує, що людська доброта таки існує, що навіть у найбезнадійнішій ситуації є вихід. ■

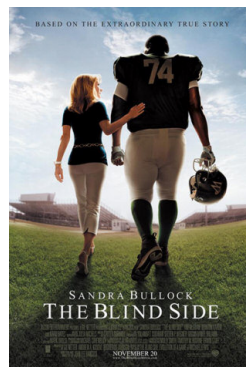

фото: www.movipins.com

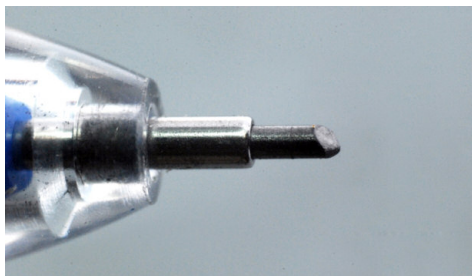
Оля Гірняк
Україна, Львів

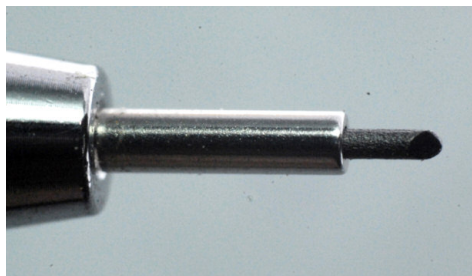
Олівці – що це і з чим його їдять?

Продовження статті з попереднього номеру

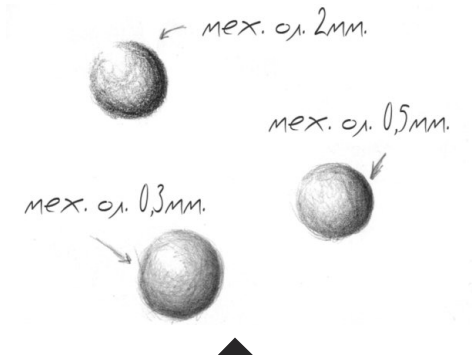
Крім звичайних графітових олівців існують механічні олівці. Що вони собою представляють – це авторучка з кнопкою, але замість стержня – змінний грифель. Тобто, це олівець з фіксованим розміром товщини грифеля, його не потрібно заточувати, а грифелі можна купити в будь-якому канцелярському магазині. Але варто звернути увагу при покупці – який діаметр грифелів у вашого олівця, бо вони бувають 0,3мм (менше не буває), 0,5мм, 0,7мм і 2мм. Сам олівець може бути металевим або пластмасовим, головне – щоб внутрішній механізм був з елементами з металу.

Олівець з грифелем 0,5мм

Олівець з грифелем 0,3мм

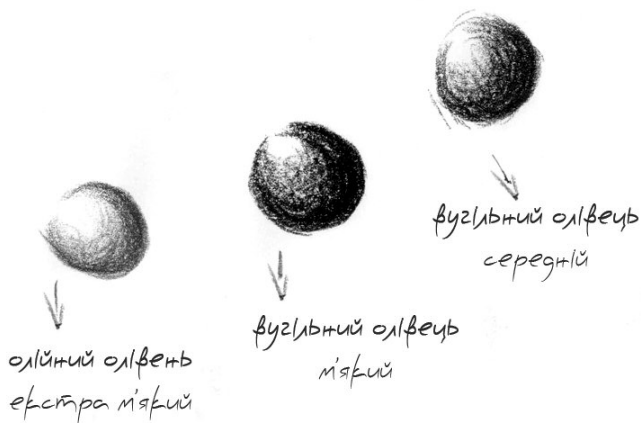
Приклад з кульками, виконаний механічними олівцями різної товщини.

Великий план вугільного олівця. На фото видно структуру – шари, шматки. Вугільні олівці дуже важко заточувати – вони кришаться. Та й який сенс робити його гострим, якщо краєчок все одно зламається?

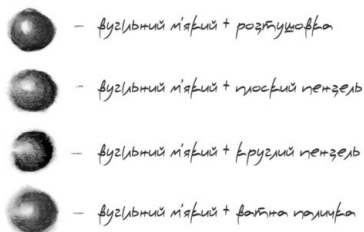

А так виглядає масляний олівець. Зовні він схожий на вугільний, але з однією поправкою – він не кришиться. Він більш міцний, але перемазатися від нього не складніше, ніж від вугільного.

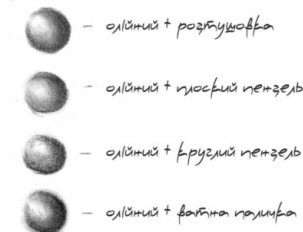
Крім звичайних олівців у мене завалялися ще кілька цікавих експонатів – вугільний олівець середньої жорсткості, м'який вугільний олівець, олійний олівець, пресоване вугілля і соус.

Як можна побачити, вугільні олівці дуже грубі за структурою, темні, роблять шорсткий малюнок, а олійний, не дивлячись на те, що він екстра-м'який, набагато світліший від своїх вугільних родичів, але колір у нього більш соковитий, ніж у простого графітового олівця. ■

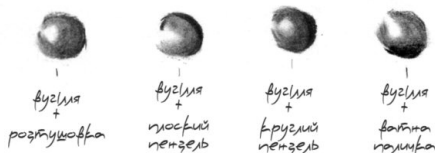

Порівняємо, як розтушовуються вугільні олівці. Візьмемо м'який вугільний олівець і той же набір розтушовок – паперова розтушовка, ватяна паличка, квадратний пензель і круглий пензель.

Паперова розтушовка зберегла всі півтони в порівнянні з будь-яким пензлем. Зверніть увагу – круглий пензель буквально зішкріб цілий півтон, вийшла різка межа між чорним і сірим. З плоским пензлем те саме, але трохи менше. Ватяна паличка збрала на себе деякі відтінки і малюнок став бляклим і плоским.

Трохи краща ситуація з олійним олівцем. Плоский пензель буквально з'їдає темні тони, круглий робить поверхню більш текстурною, ну а ватяна паличка, як завжди, просто бруднить малюнок.

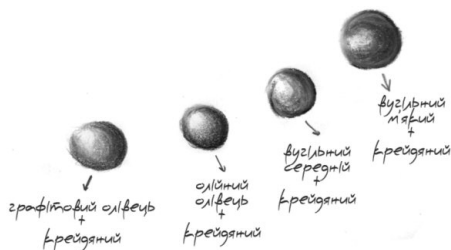
Висновок – для різного виконавчого матеріалу потрібна різна розтушовка. ■

Ще цікавіше стає тоді, коли до рук потрапляє пресоване вугілля. Мало того, що воно само по собі дає дуже цікавий колір, так ще й продається воно зазвичай без оболонки – просто паличка вугілля.

Проте є така чарівна штука – називається вона крейдяний олівець. Ним можна малювати по кольоровому папері, тому що він білий. Також його можна використовувати, як ще одну розтушовку.

Я брала звичайний олівець, олійний, вугільні різної м'якості і просто провела зверху крейдяним олівцем по напрямку штригування. Малюнки стали більш об'ємними, вони схожі на камені. Так що візьміть на замітку, якщо раптом десь хтось пропонує крейдяний олівець – беріть відразу два.

Може це виявиться несподіванкою, але є такий інструмент, як соус. Це графітовий олівець, а точніше – просто графіт в тонкій оболонці. Його можна точити так само, як і звичайний олівець, і вони теж бувають різної м'якості. Також, як і все вище перелічене, його можна розтушовувати.

Ось, в принципі і все, що я могла розповісти про олівці. Всім успіхів!

Автор

MissCoon #1120

Ірина Плешкова

Україна, Київ

ЯК?

ЗРОБИТИ
МАК
ДЛЯ
ОБРУЧА

Нам знадобиться

тканина червоного і зеленого кольору • тичинки • креповий папір • желатин • викрійки •
ножиці • шило • бавовняний носовичок • ніж з тупим закругленим кінцем • клей ПВА • клейо-
вий пістолет або клей «Момент» • літони • товстий дріт для стебел • вата • швейні нитки

1

Підготовка

Розчиняємо желатин (1 ст. ложка) у гарячій, але не киплячій воді (250 мл.), перелити розчин в зручну миску. Тканину нарізати на шматки і, акуратно тримаючи за кінчики, занурити в розчин. Вийнявши, не відтискати, не м'яти, акуратно за кінчики повісити сушитися. Після повного висихання тканина повинна шелестіти, як папір. ■

Вирізаємо по викрійці пелюстки, листя і підклеюю мака. Важливо! Деталі краю по косій, розміщуючи викрійки під кутом 45 ° до часткової нитки, інакше ми не зможемо їх правильно обробити. ■

2

Починаємо обробляти пелюстки. Ось тут нам і потрібен носовичок: розстеляємо хустку на столі. Складену навпіл пелюстку розміщуємо по діагоналі хустки, згином від себе, низ пелюстки направлено вниз діагоналі, верх пелюстки спрямований у верхній кут хустки. ■

Потім складаємо хустку по діагоналі. Пелюстка при цьому знаходиться всередині хустки. Притискаємо нашу пелюстку в хустці долонею. ■

Правою рукою беремося за верхній край складеної хустки і починаємо тягнути зверху вниз за годинниковою стрілкою, при цьому міцно притискаючи оброблювану пелюстку. Ми ніби витягуємо хустку з-під лівої долоні. ■

У результаті в нас вийде така гофрована пелюстка. Скажу відразу, що бавовняна тканина і тонкі шовк, шифон, крепдешин гофруються легше і сильніше. Атлас гофрувати складніше, тому що він більш щільний. В нашому випадку пелюстки з крепдешину. Так обробляємо всі пелюстки. ■

На листя приклеюємо літони. Даємо їм підсохнути і обробляємо. На твердій гумі або на стопці газет столовим ножом з заокругленим кінцем проводимо жилки від краю до центру спочатку з виворітного боку, потім з лицьового.

Після цього листок стає схожий на справжній. ■

8

Обробляємо підклею. Ножем проводимо по 2-3 лінії по виворітній стороні від країв до центру. При цьому її кінчики згортаються всередину, утворюючи чашу. ■

9

Готуємо стеблинку. Для цього тонкий дріт перегинаємо навпіл, формуємо ватяну кульку і обтягуємо цю конструкцію тканиною, щоб вийшла така ось серединка. Нитками ділимо кульку на 8 сегментів. ■

10

Клейовим пістолетом або клеєм «Момент» прикріплюємо тичинки до серединки. ■

11

Збірка квітки. Низ оброблених пелюсток злегка розтягуємо великими пальцями, щоб пелюстка прийняла чашоподібну форму. На низ пелюсток наносимо крапельку клею ПВА, даємо йому трохи просохнути, потім приклеюємо пелюстки №1 до отриманої серединки. Для міцності знизу примотуємо їх швейними нитками.

Даємо деталям трохи підсохнути. ■

12

Потім так само приклеюємо пелюстки №2. Ці пелюстки розташовуємо так, щоб прикрити простір між пелюстками попереднього ряду. У східного мака пелюстки розташовуються приблизно в 3 ряди. Пам'ятайте, що в природі не існує двох однакових квіток, тому не бійтеся помилитися в збірці, експериментуйте. Відчуйте себе творцем! ■

13

Коли підсохне останній ряд пелюсток, шилом проколить отвір у підклейці. Намастіть її низ клеєм і, протягнувши стеблинку через отвір, приклейте до квітки. Обмотайте стеблинку смужкою крепового паперу або тканиною в тон листя. ■

14

Квітку можна посадити на довге стебло, додавши 1-2 листки, тоді це буде у вас інтер'єрна квітка. А можна зробити кілька маків і примотати їх до обруча, тоді у вас вийде яскравий і самобутній віночок з маків, який до лиця кожній українській дівчині. Також квітку можна причепити на шпильку для брошки і носити на одязі, або на сумці. Єдине, що слід пам'ятати, це те, що квіти з тканини вимагають дбайливого до себе відношення і не виносять сирої погоди. Творіть, фантазуйте і носіть отримане із задоволенням! ■

Майстер-клас підготувала:

Світлана Вдовіченко

Sintel #1594

Молдова, Тирасполь

Тетяна Іосава

Україна, Ужгород

EzhiCo #1454

вік: 37

професія: перекладач
(англійська мова)

Вважаю, що в житті треба робити те, що любиш і любити те, що робиш.

Про себе можу сказати лише три слова: люблю, творю, живу! Решту про мене говорять мої творіння. ■

Робота з конкурсу "В очікуванні Різдва"

Щедрик

Матеріали: вовна, натуральна деревина (дуб)

*Техніка: сухе валяння
2015*

Валяння можна назвати найдавнішим текстильним мистецтвом. Археологи знаходять валяні вироби віком більше 8 тис. років. Наші предки валяли одяг з вовни домашніх тварин. Це надзвичайно теплий і легкий матеріал, який захистить від холоду, вітру і вогкості. Кочівники робили з вовни буквально все - одяг, взуття, головні убори, сумки та ковдри. ■

Олександра Підгорна

Україна, Узин

Ukrainochka #166

вік: 14

учениця

Змалку виховувалась в атмосфері любові до рідної мови, культури, музики, зразків класичної літератури. Нещодавно відкрила для себе Михайля Семенка – неординарну й важливу постать в українській літературі. Захоплююся його поезією. Саме вона стала поштовхом до нових творчих експериментів. ■

Робота з конкурсу “Осіння тавтограма”

Класична дощів серенада.
Кориця пахуча і м'ята.
Кавова осіння втіха.
Колишетесь віття стиха.

Кепкує над листом вітер,
Калині він сльози витер,
Краватку на зиму гаптує,
Картузик із снігу лаштує.

Квапливо тікаючи з печі,
Колись пригадається вечір:
Картина з питальних речень,
Канатна дорога зречень.

Крижинка сповістить про зиму.
Кришталь відшліфовує риму...
Киває ліхтар стосузірно,
Кружляє ніч ніжно й манірно.

Тавтограма

(від грец. *ταὐτό* – те саме) – вірш, усі рядки або слова якого починаються однією й тією самою буквою. Цей прийом написання має більше значення для поета, ніж для читача, тому що дає змогу перевірити його вправність у складанні віршів та майстерність володіння словом. Тому тавтограму слід розглядати як мовну вправу для поета. ■

Олександр Сінельніков

Україна, Івано-Франківськ

alfen #153

вік: 31

професія: розробник газових і газоконденсатних родовищ,
торгівельний представник

Кажуть, що я позитивний, – мабуть так і є. В буденності пробую знайти щось особливе, шкода, що не завжди є при собі фотоапарат. Дуже подобається макрозйомка! Ну і також з дитинства в мене хобі малювання, та, на жаль, часу на це дуже мало тепер. ■

Програма: додаток Happy Art,
комп'ютерна мишка

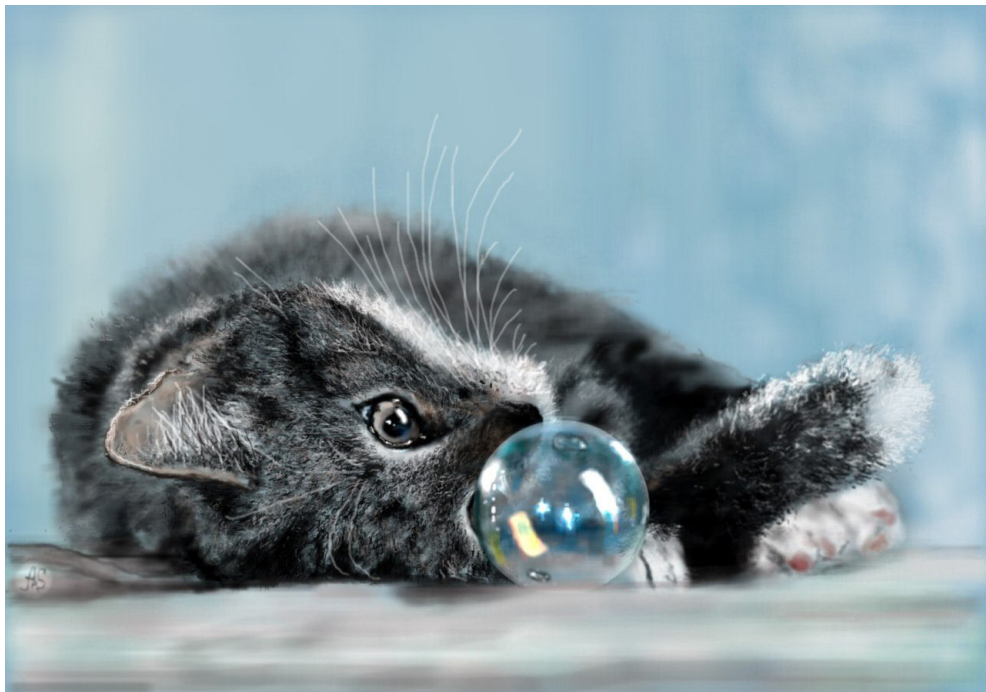
Я люблю зиму
жовтень-грудень 2012
#705

Яблучка

жовтень-грудень 2012
#728

Зустрілись
жовтень-грудень 2012
#708

Спокійно

жовтень-грудень 2012

#710

жовтень-грудень 2012
#2035

Ярина Смирнова

Україна, Львів

Yarka #1109

вік: 18

студентка Українського Католицького Університету

Не люблю сидіти на місці, життя – вічний рух. Більше вивчаю – більше знаю, обожнюю дізнаватися щось нове: традиції, мови, культура... Пишу вірші із 9 років, ще ні разу не шкодувала про це =)

Memento mori

Так, це правда, в смерті є краса,
Незвичайна і життям розмита,
Смерть красива лиш коли німа.
Та, яка завершила в давніх плитах.

Смерть, в якій вже обсохла кров,
Та, яку не пам'ятають люди.
Смерть, що не приходить знов і знов,
Що плачем не здавить більше груди.

Та, яка була колись давно.
В пірамідах, сфінксах і курганах,
У старих цвинтарних доміно,
А не на живих людських майданах.

Та, що в книжці, в думці, на панно,
В пам'яті, в серцях, в забутих ранах,
Нежива, відзнята у кіно,
Не ефір прямий в телеекранах.

Смерть красива, лиш коли чужа,
Та, що не з мого прийшла століття,
Є між нею і життям межа,
Бо коли смерть поруч, це – жахіття...

Калуш, 2014

Написано під час подій на Майдані

#11887

Horor vacui

Будь ласка, давай заведемо собаку,
Нам треба, щоб хтось нас навчив любити.
Допоки ти з ним гулятимеш зранку,
Я буду складати посуд побитий.

Давай, перекинувши все в квартирі,
Промокши до нитки із милом і сміхом,
Ми будем робити спроби нехитрі
Спіймати й помити лахмате лихо.

Якщо серед ночі, прокинувшись з сну,
Мене не знайдеш біля себе у ліжку,
То значить я місце позичила псу
І сплю на підлозі, підкуливши ніжки.

Ти звісно що зранку насвариш мене,
В собаки ж є власне законне місце,
Але поки ця тиха ніч не мине,
Ти спатимеш поруч на килимі міцно.

Будь ласка, прошу тебе тільки за пса,
Бо в нашому домі закралася тиша..
Залишитись вдень тут боїться душа,
То що ж говорити, коли в ніч не спиться?

Калуш, 2015

#11886

Будь живим або створюємо свого головного героя

Отже ви вирішили написати книгу. Створили свій всесвіт, придумали місто, де будуть відбуватись події, або ж обрали для цього реальне місто. Що ж, бекграунд у вас готовий, настав час помістити туди того, хто має стати головним героєм вашої книги. І саме на цьому етапі багато молодих авторів починають буксувати. Чому? Багато створюють свого персонажа за звичними шаблонами, за перевіреними зразками і спокійно думають, що все гаразд. А ні, все якраз паскудно. Шаблон мертвий. Хочете, щоб ваш герой говорив до читача? Вийдіть тоді за рамки, зруйнують межі, дайте вашому герою шанс діяти самостійно. І він оживе.

#6314

Фото: Андрей Коцюба

Зрозумійте, я хочу щоб ви забули про ці всі звичні речі типу:

«...він був високим мускулистим чоловіком з білосніжною усмішкою, його волосся розвівалось на вітрі, а очі манили до себе...»

Стоп! Схаменіться, це ж схоже на рекламу ляльки Кена, того, що чоловік Барбі. Хочете, щоб герой був реальним? Заставте читача відчувати емоцію, відкрийте героя читачу. Як на мене, найкраще про це скаже другорядна особа з вашого роману. Зробіть так, щоб хтось виклав свою думку про вашого героя, тоді читач зможе себе перемістити на його місце і відчує симпатію. Так! Дайте читачу відчувати симпатію. Викиньте всі ці «білозубі посмішки» і «гори м'язів», краще дайте читачу шанс самому побачити, як ваш герой виглядає, відкрийте героя читачу, щось на кшталт такого:

«...вона торкнулась своїми червоними губами цигарки і Віктор з жалем подумав, що дим,

WorldFromPhoto
Studio
vk.com/AndreyKotcuba

який вона вдихає, зруйнує цей прекрасний, криваво-червоний бутон троянди, на який були схожі її уста».

Хай читач ввімкне фантазію, дайте йому зробити це:

«...він обійняв її, Боже милий, як же ж тепло було їй в цих міцних руках; він нахилився і поцілував її, і вона відчула, як його кучері лоскотнули її щоку».

Не бійтеся експериментувати з емоційними забарвленнями, так герой стане симпатичним вашому читачеві. Подумайте, що ви відчуваєте і які думки з'являються у вас, коли ви зустрічаєте когось симпатичного на вулиці. Застосуєте ці думки до опису головного героя. Уявіть, що він зустрівся вам у натовпі, запам'ятайте емоцію, що прокинулася у вас, перенесіть її на папір. Це вам дасть лише позитивний результат.

Так, зовнішність ви придумали, це добре, але герой, як і всі люди, чогось прагне, про щось мріє, живе чимось. Курт Воннегут казав:

«Коли я викладав літературну творчість, я казав своїм студентам, що їх персонажі з самого початку книги повинні чогось прагнути, хоча б води. Навіть герої, паралізовані безглуздям сучасного життя все одно деколи повинні пити воду».

Тобто, ваш герой повинен прагнути і шукати того, що й звичайні люди. Жити звичними емоціями. Заставте вашого героя боятися, помилятися, вагатися, і читач полюбить його, бо він схожий на нього. Безстрашний герой нудний і нереальний. Емоції, і тільки вони оживляють і дають відчуття реальності. Нехай ваш герой іде до своєї мрії попри всі страхи і вагання. Якщо бажання ваших персонажів легко задовольнити, конфлікту не буде; без конфлікту ж зазвичай не виходить сюжету, в

#12290

Фото: Сергій Сухов

крайньому випадку такого, який проходить через усю книгу або сценарії (на відміну від розповіді). Якщо ж щось стоїть на шляху бажань ваших героїв, а читач, як і самі герої, зацікавлений у виконанні цих бажань, то великі шанси, що зав'язка хорошої книги вдалася.

Не бійтеся робити свого героя звичайною людиною, дайте йому якісь із своїх якостей, як добрих, так і поганих. Пам'ятайте, головний герой – це завжди невеликий відбиток автора, так чи інакше, він висловлює ваші думки та переконання. І, зрештою, матиме ваші слабкості. І знаєте що? Це прекрасно! Чи в реальному світі є чітко виражене добро і чітко виражене зло? Темне і біле? Аж ніяк. Ми ні в чому не звинувачуємо шекспірівського Ліра, ба більше,

#6262

Фото: Руслан Трач

ми співчуваємо йому, пробачивши йому його помилку. Ми співчуваємо, і навіть захищаємо Розкольнікова після того, що він вчинив. На землі немає нічого абсолютно чистого. Кожен робить вчинок, зважаючи на власні переконання і готовий добитися цілі, незважаючи ні на що. Ми можемо вічно звинувачувати Роланда, персонажа кінгівської «Темної Вежі», в тому, що він пожертвував хлопчиком Джейком ради своїх цілей, але це не заважає нам захоплюватись ним, навіть тоді, коли він старіє і страждає на артрит, попри все це ми вболіваємо за нього до останньої сторінки. Ще раз повторюю, дозвольте своєму герою боятися, вагатися і не завжди вчиняти добре. Не брешіть читачеві, це велика помилка, відкрийтеся, якщо ваш герой завжди робитиме тільки добре, читач не повірить вам і почне шукати, в чім ж тут заковика, а коли не знайде, то розчарується і більше не читатиме книгу. Ставте себе на місце вашого героя, думайте як би ви повелись, аналізуєте створену ситуацію і робіть так, щоб це було вигідно вашому герою, навіть якщо доведеться жертвувати якимось іншим вашим персонажем.

Ну от, наче виклав вам свою думку. Ей, ану стоп! Розслабилися уже. Ось вам завдання від мене. Прямо зараз, під час читання цього рядка, складіть список з десяти якостей, які ви найбільше не любите в своїх друзях, рідних чи знайомих, ну наприклад: егоїзм, жадність, пиха, наглість (повторю, складайте список просто зараз під час читання). Готово? Якщо готово, то подумайте, чи немає у вас самих якоїсь з цих якостей, які вам найбільше не подобаються, і яких ви б з радістю позбулися. Згадайте випадки, коли проявлялися ці негативні якості. Психологи

кажуть, що людям притаманно не любити в інших ті самі якості, що і в собі.

І це ще не кінець! Тепер придумайте героя, який має ті чи інші якості із списку. Який він буде? В якому романі він буде наче в своїй тарілці? Хто буде його оточувати? Буде він хорошим чи все ж поганим? Подумайте про негативний бік вашого персонажа. Чи не буде більш правдоподібно, якщо він проявлятиметься дещо чіткіше? Чи бореться він з цими негативними якостями, чи може вони йому подобаються?

Ну що ж, тепер в добру путь! Шукайте свого ідеального героя!

Алоха, майбутні Хемінгвеї!

Автор

Verlen #1218**Igor Кордис**

Україна, Самбір, Львівська область

... про Новорічну ялинку

10
ФАКТІВ

- 1 Найвища ялинка.** У книзі рекордів Гіннеса вказано, що найвища ялинка була встановлена у 1950р. в Сієтлі, штат Вашингтон. Її висота складала 67 метрів і 36 сантиметрів. А оскільки в природі ялини такого розміру не досягають, то встановили інше хвойне дерево – Псевдотсугу Мензіса, більш відому під назвою ялина Дугласа.
- 2 Найстаріша ялинка.** На відмерлих стовбурах ялин з'являються молоді пагони – клони, які мають однаковий генетичний код. Вік найстарішої ялини з врахуванням клонів складає 9550 років.
- 3 Найперша встановлена ялинка.** Вважається, що перша святкова ялинка була виставлена при дворі англійського короля Генріха VIII. Вона була зроблена із золота і була прикрашена гранатами та трояндами. В офіційних документах новорічна ялинка вперше згадується в 1600 році. Її встановили в Ельзасі, провінції Франції. Хоча історики досі сперечаються де й коли все ж таки вперше встановили новорічну ялинку.
- 4 Найдорожча ялинка.** Дерево, встановлене у 2010 році в готелі Emirates Palace в Абу-Дабі, стало найдорожчим через іграшки, при створенні яких майстри використовували перлини, золото та діаманти.
- 5 Шоколадна ялинка.** У 2010 році французький кондитер Патрік Роже створив шоколадну ялинку висотою 10 метрів та вагою 4 тонни. Ялинка зроблена з 800 тисяч шоколадних плиток.
- 6 Українська ялинка.** 2012 рік Ватикан зустрів з українською ялинкою.
- 7 Подарована ялинка.** Що-року головну новорічну ялинку Англії, що встановлюється на Трафальгарській площі у Лондоні, дарує м. Осло в нагороду за допомогу Норвегії у Другій світовій війні.
- 8 Штучні ялинки.** Перші різдвяні ялинки німці робили з гусячого пір'я і фарбували їх у зелений колір.
- 9 Найдовша хвоя.** Сосна із Північної Америки Long Pine Leaf має найдовші голки. Їх довжина досягає 45см.
- 10 Найбільша шишка.** Араукарія Бідвілла – вічнозелене хвойне дерево з найбільшими шишками, які досягають 35 сантиметрів у діаметрі.

Автор

story #178

Оксана Луцюк

Україна, Нововолинськ

Лідія Федербуш

Україна, Львів

Lydia #1250

вік: 21

професія: фотограф

Навчалася на акушера, але доля повернула так, що я стала розвиватися у сфері фотомистецтва. Все починалося з фотографування подруг та знайомих, а згодом до мене почали звертатися і незнайомі люди. Згодом закінчила фотошколу у Львові, де дуже хороший викладач Сергій Михалків навчав нас ще більше. І так дотепер я розвиваюся в цій сфері, тому що просто обожнюю фотографувати. Також вивчаю живі фотографії і дуже скоро буду рада вам їх показати. Зараз працюю в жіночому інтернет-магазині і фотографую одяг та аксесуари. ■

Фотоапарат: Canon 1100d

об'єктив 55-250mm.

У фотошколі на занятті з предметної зйомки

Травень 2015

#12384

Photographer Lydia Kunitsika

*Фотоапарат: Canon 1100d
об'єктив 55-250mm.*

*Вересень 2015
#13041*

*Фотоапарат: Canon 1100d
об'єктив 18-55mm.
Перша фотосесія в стилі
ретро
Грудень 2013
#7911*

Олена Паламарчук

Україна, Київ

Nega #1542

вік: 35

професія: редактор відділу новин України в segodnya.ua

У вільний від роботи час люблю пізнавати нове, тому захоплень у мене багато. Із основних – створення прикрас із полімерної глини – переважно у стилях стімпанк та готика. Освоїла ліпку сама, уже займаюся цією справою три роки. Навіть відкрила власний інтернет-магазин. Крім цього вчуся малювати акриловими фарбами, пишу вірші та прозу, люблю фотографувати. ■

Кулон "Політ поза часом"

Матеріали: полімерна глина, годинникові механізми, епоксидна смола, металева основа для кулона, каучуковий шнурок
#12772

Кулон "Стімпанк-риба"

Матеріали: полімерна глина, годинникові механізми, металеві та пластикові елементи

Матеріали: полімерна глина, годинникові механізми, металеві та пластикові елементи
#12680

*Матеріали: полімерна
глина, годинникові
механізми, металеві та
пластикові елементи*

Кулон "Голубооке
совеня"

*Матеріали: полімерна
глина, годинникові
механізми, мета-
леві та пластикові елементи
#12808*

Дмитро Чернишов

Україна, Київ

DimaCHE #1363

вік: 22

професія: візажист

Малюю з самого дитинства як і всі, але я це не переріс і продовжив займатись цією справою далі. Люблю кінематограф, гарну музику, взагалі меломан, та спілкування з гарними людьми. Вивчився на візажиста, то ж професію обрав відповідну, а малювання це моє хобі, для мене це спосіб поринути в інший світ – світ фантазій та насолоди, справжньої насолоди від того, що робиш, спосіб відволіктись від буденних проблем. На створення портретів мене надихає музика та люди, що її виконують. У планах – не зупинятись на досягнутому і розвивати в собі здібності. ■

by DimaCHE

The Mad Hatter ▶

Матеріали: кольорові, акварельні та настельні олівці, пастель, акварель.

2014

#8634

Надхнення для створення цього портрету я черпав в одному з найулюбленіших моїх фільмів "Аліса в країні чудес".

Romantic Mermaid ◀

Матеріали: кольорові, акварельні та настельні олівці, пастель.

2014

#11790

На портреті зображена солістка українського поп-рок гурту "The HARDKISS" Юлія Саніна, любов до творчості цієї групи і наштотувала на створення цієї роботи.

Sin Sity. Bertha ▼

Матеріали: прості олівці, акварельні олівці, червоні відтінків та білила.

2014

#11797

На створення роботи надихнула Леді Гага та її неймовірний образ у фільмі "Місто Гріхів".

Зима буває такою різною... Для одних це кучугури снігу, наче в справжній казці, для інших це максимум осінні куртки, ба навіть літні бермуди... Однак в будь-якому випадку зима повинна слугувати тим емоційним зарядом, який ми будемо згадувати весь рік. Тому в цю підбірку музики я включив треки, що будуть заряджати позитивом, теплом, хорошим настроєм, а також деякі з них можна увімкнути, сидючи під теплим пледом із чашкою чаю в руках.

Почнімо нашу подорож із ніжних мотивів і пульсуючих бітів:

Daniela Andrade – Heartbeats

Ця композиція заставить сердечко битись спокійніше і понесе вас у вир закоханості...

Налаштувались на хвилю ніжності? Продов-
жуємо:

Poets Of The Fall – Sleep, sugar

Цей емоційний трек вже пройшов випробовування часом і радує нас не перший рік.

Але давайте налаштуємось на хвилю позитиву, свята, все ж таки!

Saints of Valory – Winter Lights

Під неї хочеться вибігти на вулицю і влашту-

вати собі справжню
Різдвяну пригоду!

Якщо ви натрапили на ірландський бар, або ж хочете створити для друзів особливий настрій, щоби перетворити процес уживання пива у казку, ось вам чудова ідея:

Dan Gibson – Here We Come A'wassailing

Дрррінк беееарррр енд донт тач ауарррр шийип!

А щоби казковий настрій залишався з вами і після свят, не забудьте загнати собі цей убойний трек в плеєр і слухати його, щоб пригадати все найгарніше, що з вами було в новорічну ніч та на Різдво!

Kelly Clarkson – Underneath the Tree

І нехай цей новий 2016 рік принесе вам... та блін, ніхто нічого не принесе, допоки ви не піднімете свою задницю і не наважитесь на великі звершення! Тож чудового всім настрою, успішних творінь, дивовижних ідей та залишайтеся з нами :)

Вадим Михайлюк

Португалія, Лісабон

Кулінарні особливості Святого вечора

Ще з давніх часів трапеза на Святий вечір була особливою, адже це останній день різдвяного чотиритижневого посту і всі страви, які готують господарині – пісні, та все ж вечеря називається багатою, бо стіл у цей вечір багатий дванадцятьма стравами.

Згідно з традицією на Святий вечір вся родина збиралася за одним столом. У цей день старалися нічого не їсти аж до появи першої зірки на небі, яка несе благу звістку про народження спасителя – Ісуса Христа, і лишень тоді розпочиналася святкова вечеря.

Накриваючи стіл на Святий вечір, потрібно підкласти під скатертину сіно – на згадку про ясла, де лежав Ісус, та часник на чотири кути стола, як символ очищення від гріха, щоб ві-

дігнати від будинку нечисту силу. Запалена свічка на святковому столі символізувала свідчення віри, приналежності людини до Божественного світла. Обов'язковою була й сіль, без якої не можна відчутти повноти смаку страви, – так і людина не може творити справжнього добра, не перебуваючи в гармонії з Богом. Коли хтось з родини був далеко від дому, для нього ставили тарілку і ложку. Також зайву тарілку ставили для душ померлих родичів. Господар будинку урочисто ставив перед іконами на покутті дідух – прикрашений стрічками сніп пшениці, жита або вівса, який

На Галичині кутю варять густу, як каша, і щедро заправляють горіхами та маком.

На Буковині у кутю додають халву. На Волині кутю подають і густу (без узвару), і рідку.

На Луганщині кутю зазвичай варять із рису і печуть багато пирогів з різними начинками.

На Івано-Франківщині до пісного борщу з грибами зазвичай готують краплики.

На Закарпатті до обов'язкових страв належать пісні деруни і галамбець. ■

Кутя традиційна

Зерно опиханої пшениці (0,5 л) промити холодною водою, поставити варити, поки не стане м'яким. За той час, поки охолоджується зерно, промити гарячою водою мак (250 г). Воду злити і висипати мак до макітри. Перетирати його до появи молочкуватої суміші. Краще терти мак, якщо додати до нього 50 г цукру. Зварене зерно пшениці помістити в макітру з перетертим маком, перемішати, додаючи мед чи цукор та горіхи до смаку. ■

символізував достаток на весь наступний рік, а головки маку в ньому приносили в дім гроші. Страви на Святий вечір мають бути пісні, тобто, без м'яса, молока, яєць чи жиру тваринного походження. 12 страв символізує 12 апостолів Ісуса та 12 місяців нового року, кожен з яких має бути багатим. Перелік традиційних страв є досить великим, з них основними є кутя, узвар, пампушки, голубці, борщ, риба та

вареники, решту кожна господиня обирає на власний смак. Варіанти є такі:

- січеники з гороху (пісні горохові котлети)
- узвар
- кутя
- смажена або заливна риба
- салат з буряка і оселедця
- пісний борщ з грибами та чорносливом

- вушка (маленькі вареники з грибами)
- тушкована капуста з грибами
- голубці з рисом, тушованою морквою і па-стернаком, або голубці з пшоном під грибним соусом
- грибова юшка
- пампушки
- горохова каша
- оселедець
- салат із солоних огірків, кислої капусти та цибулі
- квасолеві млинці
- шулики з медом (випічка з дріжджового тіста, залита спеціальним сиропом)
- пісні деруни
- галамбець (ковбаски з кукурудзяної каші з підсмаженою цибулею)
- краплики до борщу (вареники з дрібно порі-заним оселедцем, заправлені смаженою цибу-лею)
- фаршировані бурячки
- пшоняна каша з грибною приправою на олії
- парена картопля, змащена товченим часни-ком з олією
- капуста з пшоном
- вареники зі сливами, грушами, капустою або картоплею
- млинці
- сирники
- мариновані гриби

Головна різдвяна страва, кутя, була водночас обрядовою поминальною стравою. Зерно в куті символізує вічне життя, достаток і є сим-волом воскреслого життя, а мед – символ здо-ров'я, добробуту, а також райського блаженства. Після вечері кидали кутю на стелю, бо скільки прилипне зерен, стільки на-ступного року розплодиться роїв, народиться ягнят або вродить лантухів збіжжя.

Є багато різновидів куті, але традиційна кутя складається із зерен пшениці, меду, маку та го-ріхів, вона повинна бути напіврідкою. Частини куті готують окремо: спочатку зерно товчуть

у дерев'яній ступі, підливаючи по чайній ложці теплої води, щоб оболонка зерна повні-стю зруйнувалася, потім просівають і проми-вають, щоб відділити оболонку, після цього зерна варять на меду, а після з'єднання всіх компо-нентів її прогрівають в глиняному горщику протягом 10 хв. Слово «кутя» ймовірно похо-дить від давньогрецької koukia або kukkia, що означало варене зерно. Найдавніша назва – ко-ливо (рум. colivă). Походження куті вчені пов'язують із щоденним вживанням зерен пшениці, маку та меду, які ще здавна були сим-волами багатства і здоров'я в сім'ї. Простота приготування куті, її хороший смак і ситність збереглися в обряді через багато століть. Ці-каво, що до наших днів технологія та спосіб приготування куті не змінилися.

Другою важливою стравою після куті вва-жають узвар із сушениці – з груш, яблук, слив. Іноді додається чорноплідна горобина, малина чи вишні. Назва походить від дієслова «зава-рити», оскільки фрукти тільки доводяться до кипіння.

Особлива увага приділялася також домашнім тваринам. Перед тим, як приступити до вечері,

Кутя сучасна

Пшеницю (2 скл.) помити, замочити на кілька годин. Потім варити на се-редньому вогні до готовності. Мак (1 скл.) промити, запарити і перетерти в молоко у макітрі. У наш час часто ви-користовують м'ясорубку чи каво-молку, перемелюють мак 2-3 рази. Горіхи (1 скл.) подрібнити і присма-жити до золотавого кольору. Усе пе-ремішати, додати вимиті і підсушені родзинки (50 г.), мед, цукор і, за ба-жанням, тертий шоколад або склянку ягід з варення. ■

Рисова кутя

Склянку рису насипати у каструлю та залити півтора склянками кип'ятку. Щільно накрити каструлю кришкою, варити рис три хвилини на сильному вогні, шість хвилин – на середньому, три хвилини – на малому. Ще дванадцять хвилин не відкривати кришку, даючи рису настоятися на парі. Додати 100г. тертого маку, 100г. подрібнених горіхів та 1-3 столові ложки меду. ■

батько набирав по кілька ложок кожної страви, за іншою версією брав шматочок хліба з застромленим у нього часником, посипаним сіллю, йшов до стайні і годував всіх домашніх тварин. Символізм цього звичаю у тому, що худоба своїм диханням зігрівала новонародженого Ісусака. Колись вірили, що в цю ніч, опівночі, всі тварини розмовляють і Бог їх питатиме, як їм ведеться в господаря.

У центральній та східній Україні діти носять вечерю до близьких родичів: онуки – до баби і діда, племінники – до тітки і дядька, хрещеники – до хрещених батьків. Родичі дарують їм медяники, горіхи, дрібні монети, а також загортають у вузлик деякі страви зі своєї трапези, обмінюючись таким чином вечерєю. Заносячи вечерю, люди ніби намагаються приєднати всіх членів роду до спільної святвечірньої трапези.

На Гуцульщині та на Покутті заможніші газди несуть вечерю до бідніших. Цей звичай пов'язаний зі спомином про померлих родичів. На Прикарпатті збереглася ще досі традиція перед вечерєю йти з кутею та свічкою на цвинтар і запрошувати померлих родичів на спільну трапезу.

Таким чином для наших предків святкова їжа

виконувала не тільки своє основне призначення, а й символізувала єднання родини, живих і померлих, єднання людей з Богом, який прийшов у цей світ, повагу до тварин, та уособлювала побажання благополуччя на наступний рік.

Автор
Melaverde #3
Леся Гринько
Австрія, Відень

www.juramax.com